

Fehér Boldizsár

Vak majom

– *regény* –

Miután Joséphine felkísért az emeletre, igen különös dolog történt. Finkelmann felém fordult a karszékéből, és egy pillanatig azt hitte, szellemet lát, esetleg hogy én vagyok a Halál Angyala, és azt kérdezte:

– Eljött az időm?

A magyarázat pedig a következő: megszólalásig úgy néztem ki, mint Finkelmann ugyanennyi idősen, a húszas évei elején. Miután mutatott magáról néhány régi

fotót, én is meggyőződhettem a hasonlóságról. Finkelmann nem tudott róla, hogy lenne utódja, így hát az első dolog, amire gondolni tudott, hogy csak vízió lehetek. Ám ahogy ott álltam az ajtóban, a nyeszlett vállaimmal, a kinyúlt pólóban, káprázó szemmel, semmi végzet-szerű nem volt a megjelenésemben. Ez hamar észhez is térítette.

– Ki ez a fiú? – kérdezte. – És mit akar?

Előreléptem, bemutatkoztam, szépen és illedelmesen. Ez olyasmi, amire apám tanított: ha zavarban vagy, legyél udvarias!

Aztán megmondtam, ki az édesanyám, megmutattam a levelet is. Finkelmann épp csak egy pillantást vetett rá, és megkért, hogy üljek le valahová. Ő maga felállt a karszékéből. Pár pillanatig görnyesztette a hátát, nyilván hasított benne a fájdalom. Tagbaszakadt, ősz-öreg harcos volt, hatvanhárom éves. A nadrágja tökéletesen élére vasalva, az inge patyolat, és külön megjegyeztem a monogramos házipapucsát is. Valami más, amit pedig Finkelmanntól tanultam: egy úriember nem másokat, hanem saját magát tiszteli meg az öltözkéivel.

Ezután Joséphine-nel együtt kimentek a szobából, és ott hagytak egyedül ebben a kincseskamrában.

Zavaromban beleültem a székbe, amelyikben addig Finkelmann ült, és így szembetaláltam magam a kilátással. A hatalmas ablakoktól olyan érzésem támadt, mint ha repülnék. Talán Finkelmann-nak is, és ezért töltött mindig olyan sok időt előttük. Végül is mi másra vágyhatna a lélek, bezárva egy előregedett és jóformán teljesen tönkrement emberi testbe, ha nem arra, hogy repüljön?

Finkelmann egyébként kiváló pilóta volt. Többek között örökül hagyta rám a magánrepülőjét is, amit tíztagú szerelőbrigád tartott mindig indulásra készen. Külön

bejáratú pilótája is volt, aki később elmesélte, hogy legtöbbször, ha mentek valahová, Finkelmann inkább maga vezette a repülőt.

Nem egészen egy év múlva azt a gépet cseréltem el erre a lovas ranchra, ahol most is ülök.

Amikor visszatértek, Finkelmann mellém ült, Joséphine pedig egy kancsó teát és két csészét tett mellénk. Finkelmann hosszú ideig szótlanul bámult rám, mintha egy régi fényképet nézne, és azon gondolkodna, hol és mikor készültem. Aztán így szólt:

– Mit tehetek érted?

Gondolkodnom kellett.

– Fogalmam sincs – mondtam.

– Pénzt akarsz?

– Hogy mi?

– Időt spórolok neked, és megmondom, hogy nem tudsz megzsarolni. Egyrészt nincs is ki előtt, másfelől meg nem érdekel. Legkésőbb két hónap múlva meghalok.

– Tudom – mondtam.

– Nos?

– Azt hittem, ha itt leszek, akkor majd tudni fogom. De nem tudom. Talán csak annyit, hogy tényleg maga az édesapám?

– Ez nem tűnik lehetetlennek – mondta.

Csönd következett, amitől mindketten feszengeni kezdtünk. Megkínált teával.

– Meg kell kérjelek, hogy tölts magadnak. – Felemelte a jobbját, hogy megmutassa, miért. Remegett a keze, mint a nyárfalevél.

Aztán csak ültünk tovább.

– Szép a háza – mondtam.

– Most erről akarsz beszélni?

Finkelmann közelebb hajolt hozzám. A bozontos szemöldöke a homlokára kúszott.

– Remélem, nem számítottál valami nagyjelenetre, mint a moziban. Hogy majd egymás karjába omlunk, te azt mondogod, „Apám! Apám!”, én meg, hogy „Fiam! Fiam!”.

– Dehogya.

– Akkor jó.

Joséphine ismét bejött, ezúttal az én Mendi kutyámmal, akivel ez volt az első találkozásunk. Finkelmann megvásárolta őt az őrző-védő cégtől, amely korábban a birtokra és a házra vigyázott. Mendit testőr-kutyának képezték ki, ami azt jelenti, hogy ha valaki a gazdájára támad, azt parancsszóra ártalmatlanná teszi. Jelen pillanatban Joséphine-t tekintette a gazdájának, mert tőle kapott enni.

Mikor Joséphine ajtót nyitott, a kutya a lábai mellett ült, és bizalmatlanul a levegőbe szimatolt. A nagy, nedves, barna szemei rám szegeződtek. Joséphine pontosan tudta, mit kellene mondania neki, hogy buk fencezzen, pacsit adjon vagy miszlikbe tépjen engem. Ám közölte a kutyával, hogy barát vagyok, mire Mendi majd kiugrott a bőréből, csóválta a farkát, és a képeembe nyalt.

Joséphine egy fotóalbumot hozott nekünk. Nyilván Finkelmann kérte meg rá. Most rajtam volt a sor, hogy kísértetet lássak. A fekete-fehér fotókon, amelyek az albumba voltak ragasztva, én szerepeltem. Én Finkelmann szüleivel a karácsonyfa körül, én Finkelmann osztálytársaival egy iskolai előadáson, én, amint Finkelmann feleségének az ujjára húzom a gyűrűt, és így tovább.

– Ez némileg leegyszerűsíti a kérdést – mondtam. Finkelmann becsukta és az asztal közepére tolta az albumot.
– Honnan ismerte az anyámat? – kérdeztem.

– Mondd csak, fiú, tudod te, hogy ki vagyok én?

Most tudatosult bennem, hogy idáig nem mutatkozott be, és anyám sem írta meg a nevét. Bevallottam hát, hogy a leghalványabb elképzelésem sincs róla, ki ő.

– A holdról meg a csillagokról csak hallottál?

– Azokról igen.

– Akkor rólam is. Akkor már rólam is hallanod *kellett*.

Ezután megmondta, ki ő, én meg elröhögtem magam.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2018-ban

Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea

Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni

Korrektor Tomka Eszter

Műszaki vezető Takács Klári

A kötetet Pintér József,

a borítót Horváth Tamás tervezte

Kiadványszám 8932

Plantin betűtípusból szedve

ISBN 978 963 14 3750 8